
5. Дронилов В.К. Наследственное право Украинской ССР. - К., 1974. - [66]с.

6. Заїка Ю. Спадкування за законом у новому Цивільному кодексі України // Підприємництво, господарство і право - 2003.- № 7.- С.15-18

Науковий керівник – Олексик Х.М., канд.іст. наук, проф., зав. кафедри цивільно-правових дисциплін ЗакДУ. Заслужений працівник освіти України

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПОДАННЯ ІНФОРМАЦІЇ ПРИВАТНИМИ АКЦІОНЕРНИМИ ТОВАРИСТВАМИ

*Блоусов Микола Сергійович,
студент 4 курсу Фінансово-правового коледжу
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка*

Україна розвиває свої міжнародні зв'язки в сфері цінних паперів та фондового ринку. Про це свідчить створення робочої групи у складі Державної комісії з цінних паперів та фондового ринку України (далі – ДКЦПФР), яка буде займатися формуванням основних напрямків розвитку фондового ринку в Україні до європейської фінансової системи з урахуванням економічної глобалізації, а також поліпшенням інвестиційного клімату в Україні та удосконаленням регулювання діяльності на ринку цінних паперів. Держава має дбати про сталість законодавства, що виникає з необхідності зменшення фінансових ризиків у сфері інвестування. Отримання інвестором прозорої та відкритої інформації про емітентів є основою для вчинення чи не вчинення інвестиційних дій, а тому інформація посідає одне з перших місць необхідності сталого законодавчого регулювання.

ДКЦПФР 19 грудня 2006 року прийняла рішення «Про затвердження Положення про розкриття інформації емітентами цінних паперів» [1], яке встановлювало, що всі емітенти цінних паперів (приватних і публічних), крім емітентів державних цінних паперів та інвестиційних сертифікатів, зобов'язані періодично раз на рік та у кожному кварталі оприлюднювати свою звітність. Положення врегульовувало порядок, строки та форму подання такої інформації, що гарантувало своєчасність та повноту щорічної, щоквартальної, особливої інформації про емітентів приватних та публічних акціонерних товариств.

Приватні та публічні акціонерні товариства зобов'язані були у встановленій формі, строки і порядку оприлюднити свої звіти шляхом визначеним згідно з ст. 40 Закону України від 23 лютого 2006 року «Про цінні папери та фондовий ринок» [2], а саме розмістити звіти у загально доступній інформаційній базі даних ДКЦПФР і в одному з офіційних друкованих видань Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України, або виданні ДКЦПФР про ринок цінних паперів. Примірник офіційного друкованого видання, в якому опубліковано річну інформацію про емітента надсилається емітентом до ДКЦПФР.

Державна комісія з цінних паперів та фондового ринку України ухвалила нове рішення від 30 жовтня 2009 року №1355 «Про затвердження змін до Положення про розкриття інформації емітентами цінних паперів» (набрало чинності 26 лютого 2010 року) [3].

У зв'язку з цим, надання інформації приватними акціонерними товариствами вже не регулюються рішенням ДКЦПФР від 19 грудня 2006 року №1591 «Про затвердження Положення про розкриття інформації емітентами цінних паперів» [1], оскільки було змінена його дія лише на емітентів які здійснили відкрите (публічне)

розміщення цінних паперів, а також на публічні акціонерні товариства, які здійснили перше закриття (приватне) розміщення.

Не зважаючи на рішення ДКЦПФР від 19 грудня 2006 року №1591 «Про затвердження Положення про розкриття інформації емітентами цінних паперів» [1], ст. 40, 41 Закону України «Про цінні папери та фондовий ринок» [2] передбачає регулярну та особливу інформацію про всіх емітентів, що випускають акції та облигації. Тепер існує неможливість отримання деякої інформації через неврегульованість строків, порядку та форми подачі інформації, які мали встановлюватись ДКЦПФР.

Регулярна інформація поділяється на квартальну та річну.

Відповідно до ч. 6 ст. 40 Закону України від 23 лютого 2006 року «Про цінні папери та фондовий ринок» [2] визначено, що строк, порядок та форми подання квартальної інформації має встановлювати ДКЦПФР, але на сьогодні не визначається. До квартальної інформації входять відомості про:

- місцезнаходження емітента,
- розмір його статутного капіталу;
- орган управління емітента, його посадові особи та засновники;
- господарська та фінансова діяльність емітента;
- цінні папери емітента (вид, форма випуску, тип, кількість);
- квартальна фінансова звітність;
- участь емітента у створенні інших підприємств, установ та організацій.

Для річної інформації встановлений законом строк оприлюднення до 30 квітня року, наступного за звітним.

Порядок та форми подання особливої інформації про емітента встановлюється ДКЦПФР, але так і не визначається. (ч. 2 ст. 41 Закону України «Про цінні папери та фондовий ринок» [2]). До особливої інформації про емітента належать відомості про:

- прийняття рішення про розміщення цінних паперів на суму, що перевищує 25 відсотків статутного капіталу;
- прийняття рішення про викуп власних акцій;
- факти лістингу/делістингу цінних паперів на фондовій біржі;
- отримання позики або кредиту на суму, що перевищує 25 відсотків активів емітента;
- зміну складу посадових осіб емітента;
- зміну власників акцій, яким належить 10 і більше відсотків голосуючих акцій;
- рішення емітента про утворення, припинення його філій, представництв;
- рішення вищого органу емітента про зменшення статутного капіталу;
- порушення справи про банкрутство емітента, винесення ухвали про його санацію;
- рішення вищого органу емітента або суду про припинення або банкрутство емітента.

Законодавча неврегульованість строків, порядку та форми подання регулярної та особливої інформації про приватні акціонерні товариства може спричинити хаос на ринку інвестування та звітності суб'єктів господарювання.

Вважаю, що необхідно врегулювати у рішенні ДКЦПФР від 19 грудня 2006 року №1591 «Про затвердження Положення про розкриття інформації емітентами цінних паперів» [1] строк, порядок та форми подання регулярної і особливої

інформації приватними акціонерними товариствами. Взагалі такі положення мають бути закріплені не на рівні підзаконних нормативно-правових актів, а на рівні законів, зокрема, в Законі України від 23 лютого 2006 року «Про цінні папери та фондовий ринок» [2].

Список використаних джерел:

1. Рішення ДКЦПФР від 19 грудня 2006 року №1591 «Про затвердження Положення про розкриття інформації емітентами цінних паперів» [Електронний ресурс], станом до 26.02.2010 року – Режим доступу: <http://www.smida.gov.ua/law/show.php?number=4&textid=132>; / редакція від 26.02.2010 на підставі z0080-10, чинний – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?page=1&nreg=z0097-07>
2. Закон України від 23 лютого 2006 року «Про цінні папери та фондовий ринок» [Електронний ресурс], чинний – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=3480-15>;
3. Рішення ДКЦПФР від 30 жовтня 2009 року №1355 «Про затвердження змін до Положення про розкриття інформації емітентами цінних паперів» [Електронний ресурс], ДКЦПФР; Рішення, Форма типового документа, Інформація від 30.10.2009 № 1355 чинний – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=z0080-10>

Науковий керівник - Попова А.В., кандидат юридичних наук, асистент кафедри господарського права Київського національного університету ім. Т. Шевченка

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ І СУТНОСТІ ПОПЕРЕДНЬОГО ДОГОВОРУ У ЦИВІЛЬНИХ ПРАВОВІДНОСИНАХ

*Бондар Олена Анатоліївна,
студентка 4-го курсу юридичного факультету
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка*

Актуальність теми обумовлена тим, що з набуттям чинності нових Цивільного та Господарського кодексів України підвищився інтерес до застосування конструкції попереднього договору як підстави виникнення цивільного зобов'язання. Аналізуючи проблеми сучасної правозастосовчої практики інституту попереднього договору, доводиться констатувати наявність у судовій практиці значної кількості справ, в основі яких лежить попередній договір. Така практика свідчить про необхідність теоретичного узагальнення підстав виникнення спорів, вироблення способів їх вирішення та законодавчого врегулювання правовідносин. Проблемність обраної тематики також зумовлена тим, що суди різних інстанцій по-різному вирішують спори, які виникають з названих правових ситуацій. Така практика судів, непослідовність у їх діяльності породжує певні проблеми і в нотаріальній практиці, оскільки саме на нотаріуса, так само як і на суддю покладено обов'язок охороняти і захищати права всіх громадян, які до них звертаються. За таких умов нотаріуси змушені знати, яким чином в юридичній практиці сприймаються суддями ті чи інші умови попередніх договорів для того, щоб мати можливість віднайти способи та закріпити у договорі ті умови, які гарантуватимуть права обох сторін,